

TERS-DÜZ SINIFLAR (FLIPPED CLASSROOM) VE YENİ NESİL EĞİTİM DİJİTAL ÖĞRENCİ KOÇLUĞU

FLIPPED CLASSROOMS AND NEW GENERATION EDUCATION DIGITAL STUDENT COACHING

Songül ŞAHİN

European University of Lefke

Institute of Graduate Studies and Research, Department of Guidance and Counselling

MA Student, Lefke – TRNC

Ziya ŞAHİN

European University of Lefke

Institute of Graduate Studies and Research, Department of Guidance and Counselling

MA Student, Lefke – TRNC

ziyasahin@gmail.com

ÖZET

Günümüz teknolojik gelişmeleri eğitim sistemlerini ve uygulamalarını değişime zorlamaktadır. Özellikle Facebook Twitter vb. birçok yeni uygulama ile çevrim içi öğrenme ortamlarının çeşitlendiği ve bunların uygun kullanımıyla kaygıların arttığı düşünüldüğünde geleneksel eğitim anlayış ve tanımlarının yetersiz kaldığı söylenebilir. Bireyin öğrenme gereksinimi ve isteğinin farklı yol ve yöntemlerle gerçekleştirilmesi gerekliliği zorunlu hale gelmiştir. Öğrenenin öğretene önüne geçtiği çağımızda bilişim teknolojisindeki gelişmeler farklı bir eğitim uygulaması olan ters-düz sınıf yöntemine bağlı olarak yeni bir kavram olan dijital öğrenci koçluğunu doğurmuştur. Dijital öğrenci koçluğu; varsayım ve prensipler itibarı ile öğrencinin öğrenme sürecini etkinleştiren, öğrencinin sanal ve gerçek ortamda gelişim özelliklerine göre becerileri kazanmalarını ve geliştirmelerini, bu sayede performanslarını iyileştirmelerini mümkün kılan çeşitli alıştırmalara dayalı yüz yüze ve çevrim içi eğitim ve geliştirme tekniğidir. Bu çalışmada dijital öğrenci koçluğunu ters-düz sınıf yöntemine etkisi tartışılmıştır.

Anahtar kelimeler: Dijital öğrenci koçluğu, ters-düz sınıf, e-öğrenme

ABSTRACT

Current technological developments require educational systems and applications to change. It needs to be emphasized that traditional definitions and approaches of education are insufficient as a result of the increase in variety of on-line learning environments, particularly, due to the increase in the use of Facebook, Twitter and many novel educational applications and the increase in the concerns about the appropriate use of them. The need for meeting individual learner needs and wants through different means and methods has become inevitable. In today's educational approaches, in which learners take precedence over the teacher, and with the influence of information technology, digital student coaching, as a novel concept, has come up in connection to flipped classroom method which is a different type of educational application. Digital learner coaching; based on assumptions and principles, is a face-to-face and on-line education and development technique which is based on scientific studies and supposes to activate learners' learning process, help learners gain and improve skills according to their own developmental properties in virtual and real environments and thus improve their performance. In this study, the impact of digital student coaching on flipped classroom method was discussed.

Key Words: Digital student coaching, flipped classrooms, e-learning

Giriş

Bilimsel ve teknolojik gelişmeler hayatın her alanında önemli değişiklikleri ortaya çıkarmış ve insanların bilgiye ulaşma ve iletişim biçimlerinin değişmesine sebep olmuştur. Özellikle internetin, bilgisayarların ve mobil araçların yaygınlaşmasıyla birlikte, bilgi üretiminde büyük bir gelişme yaşanmış ve günümüzün bilgi çağı olarak isimlendirilmesine neden olmuştur.

Eğitim ve teknoloji toplumların yaşamında çok önemli role sahip olan temel öğelerden iki tanesidir. İnsanların sahip olduğu yetenek ve güçlerin ortaya çıkarılmasını sağlayan, onların daha güçlü, olgun ve yenilikçi bir birey olmasına olanak veren eğitim ile insanların kazanmış olduğu bilgi ve beceriyi bilinçli, verimli ve daha iyi uygulayabilmesini sağlayan teknolojinin birleşimi, eğitim ve teknoloji kavramlarının farklılığını açıkça ortaya koymaktadır.

Eğitim denilince akla gelen sınıf, öğretmen ve öğrenci üçlüsü, yerini sadece sınıf ortamında değil, istenilen her yerde, istenilen her zaman diliminde kullanılabilen bir sisteme bırakmıştır. Bu değişim dijital öğrenme teknolojilerinin gelişerek yüz yüze öğrenme ortamlarında yerini alması ve eğitimde ihtiyaca göre yüz yüze ve uzaktan eğitim yöntemlerindeki avantajlı yönlerin birlikte kullanılması ile harmanlanmış öğrenme yöntemi ortaya çıkmıştır (Ünsal, 2010; Geçer, 2013; Gençer, 2015).

Bu değişim ve gelişmelere bağlı olarak uzaktan eğitim ve harmanlanmış öğrenme yaklaşımını temel alan, öğretme-öğrenmeye yönelik yeni bir strateji olan ters-yüz sınıf modelinin eğitimde uygulanabilirliği gündeme gelmiştir. Ters-yüz sınıf modeli, öğretmenin anlatacağı konuyu teknolojiye faydalanarak önceden hazırlayıp öğrenciye bir öğrenme platformu üzerinden okul dışında sunması ve sınıf ortamında bu konular ile ilgili bireysel ve grup olarak problem çözme aktiviteleri yapılması olarak tanımlanabilir (Gürbulak ve Adıgüzel, 2014; Gençer, 2015).

Teknolojinin içinde doğan ve teknoloji ile hayatının her alanında etkileşim içerisinde olan yeni nesli, Prensky (2001), dijital vatandaşlar olarak tanımlamıştır. (Turan ve Göktaş, 2015). Dijital vatandaşların hayatlarında teknoloji, ödev yapmaktan oyun oynamaya kadar geniş bir alanda önemli bir yer tutmaktadır. Bu doğrultuda bilgi çağına uygun bireyler yetiştirebilmek için eğitim sürecinde öğrenci gereksinimlerinin karşılanması gerekmektedir. Üst düzey düşünme becerileri ve bilgi okuryazarlığı gibi becerilerin ön plana çıktığı günümüzde, öğrencilerin halen daha geleneksel yöntemler ile eğitilerek değerlendirilmeleri öğrenci beklentilerini karşılamayacaktır (Roehl, Reddy ve Shannon, 2013; Vaughan, 2014; O'Flaherty ve Philips, 2015; Turan, 2015). Bu durum eğitimde teknoloji kullanımına olan ilgiyi ve beklentiyi de artırmıştır. Günümüzde internet aracılığıyla milyonlarca bilgiye sadece saniyeler içinde ulaşılabilir. Bu yüzden bilginin ezberlenmesinden ziyade, yapılandırılması, nasıl kullanılacağına bilinmesi ve öğretim sürecine öğrenci katılımının sağlanması daha fazla önem arz etmektedir (Barkley, 2010; Beichner, 2014; Turan, 2015). Bütün bu gelişmeler eğitimde yeni öğretim yöntemleri arayışlarını ortaya çıkarmıştır (Hung, 2015). Artık sadece bilginin aktarılması değil, bilginin oluşturulması ve yapılandırılması, eğitimin odak noktası haline gelmiştir. Bu durum öğrenci merkezli eğitime, aktif öğrenmeye ve teknolojinin eğitime entegrasyonuna karşı büyük bir ilgi oluşturmuştur (Gannod, Burge ve Helmick, 2008; O'Flaherty ve Philips, 2015; Touchton, 2015; Turan, 2015).

Ters-Düz sınıflar

Ters-Düz sınıf sisteminin uygulanmasına ilişkin temeller, Miami Üniversitesinde çok fazla okuma ödevi olan (sosyoloji, psikoloji, felsefe ve hukuk gibi) alanlarda ders veren ekonomi profesörleri tarafından atılmıştır (Lage, Platt, ve Treglia, 2000; Gençer, 2015). Ancak, 2007 yılında Woodland Park Lisesinde öğretmenlik yapan Jonathan Bergmann ve Aaron Sams'ın dersi kaçırın öğrencileri için canlı derslerini kaydedip çevirim içi olarak yayınlamaları üzerine duyulmaya başlanmıştır. Dersin çevrim içi ve indirilebilir içeriklerle sunulmasının ve sınıftaki zamanın ortak çalışma aktivitelerine ayrılmasının daha faydalı olacağına düşünülmesi üzerine, kısa sürede diğer öğretmenlerin de dikkatleri çekilmiş ve onlar da bu sistemin yaygınlaşmasına büyük katkılarda bulunmuşlardır (Bergmann ve Sams, 2012; Gençer, 2015).

TDS ilk olarak öğrencilerine sınıf dışında materyaller vermek ve sınıf içinde daha fazla işbirlikli çalışma olanağı sağlamak isteyen Baker tarafından, 2000 yılında tanımlanmıştır (Baker, 2000). TDS geleneksel ders işleme yapısından farklı olarak ders anlatımı ve ev ödevinin yeri ve zamanını değiştiren, öğrencilere daha fazla işbirlikli çalışma ve uygulama yapma olanağı sağlayan bir öğretim yaklaşımıdır (Baker, 2000; Abeysekera ve Dawson, 2014; Chen, Wang, Kinshuk ve Chen, 2014; Turan ve Göktaş, 2015). TDS'nin uygulanmasında tek bir yol olmamasına rağmen bu konudaki genel kanı, ders içeriğinin video olarak kaydedilip öğrencilere verilmesi ve ders esnasında konu ile ilgili öğretmenin rehberliğinde sınıf içi uygulama etkinliklerinin yapılması olarak görülmektedir (Hung, 2015; Tucker, 2012; O'Flaherty ve Philips, 2015; Turan ve Göktaş, 2015). Kısaca ifade etmek

gerekirse TDS’de ders video üzerinden anlatılır, ödevler ya da projeler sınıfta öğretmenle birlikte ders içi aktivite olarak yapılır. Ayrıca, TDS’nin öncülerinden Bergmann ve Sams (2012) bu yöntemin sadece video dersler anlamına gelmediğini, asıl önemli noktanın sınıf içinde gerçekleştirilen anlamlı ve etkileşimli etkinliklerin olduğunu belirtmişlerdir.

Mentorluk ve Koçluk Yaklaşımı İlişkisi

Mentorluk gerek mesleki gerek psikososyal işlevleri nedeniyle bireyin gelişimini desteklemeyi amaçlar. Mentorluğun kapsamı koçluğa oranla çok daha geniştir; bu anlamda koçluk mentorluğun alt basamağı olarak düşünülebilir (Luecke, 2007: 94).

Mentorluk ve koçluk yaklaşımının benzer ve farklı yönleri bulunmaktadır. Aralarındaki temel farklılık mentorluğun kariyerle ilgili, koçluğun ise işle ilgili olmasıdır. Mentorluk ve koçluk yaklaşımı odak noktası, süre, ilişki ve roller açısından farklılık sergilemektedir. Mentorun odak noktası uzun vadeli kariyer gelişimidir, koçun odak noktası ise performans, somut sorunlar ve öğrenme fırsatlarıdır. Koçluk kısa vadeli, arada bir gerektiğinde başvurulur; mentor ise uzun vadeli. Koç, koçluk yaptığı kişinin üstüdür. Mentor ise ender olarak destek alanın üstü olur. Roller koçlukta uygun geri bildirim ve telkin ağırlıktadır; mentorlukta ise dinleme, öneride bulunma, bağlantı sağlama, örnekleme ağırlıktadır (Presler vd., 2006: 9-10; Luecke, 2007: 96-97; Passmore, 2007: 13 ;Özbay,2008.).

E- Mentörlük

Eğitimin en genel amacının “Mükemmel İnsanı” yetiştirmek olduğu ifade edilmiştir (Bruner, 1960, s.7). Asırlar boyunca eğitimcilerin bu amaç doğrultusunda farklı yaklaşımlar üzerinde çalışmasına rağmen, henüz bir fikir birliğine ulaşıkları söylenemez (Schrum 2010). Sürekli devam eden bu mükemmeli bulma arayışı içinde, insanın gerçek potansiyelini ortaya çıkarmak ve bunu yaşama aktarmak üzere kullanılan ve hala gelişim sürecini devam ettiren yaklaşımlardan biri de mentörlüktür. Eğitim sürecinin özünde deneyim edinmenin olduğu düşünüldüğünde, bu deneyimlerden elde edilen tecrübeyi paylaşma süreci ile ilgili olarak çıraklık, danışmanlık, rehberlik, koçluk vb. birçok farklı kavram karşımıza çıkmaktadır. Mentörlük, ezberin anlamsızlaştığı günümüzde, tarih boyunca modası hiç geçmeyen ancak değişen çevre şartları ile birlikte dönüşen önemli bir bilgi ve tecrübe paylaşım yaklaşımıdır. (Clutterbuck, 1991, s.13; Kuzu ve Kahraman, 2010, s.680; Miller, 2002, s.25; Muray, 2001, s.94). Eğitim teknolojisi çalışmalarının Türkiye’deki öncülerinden biri olan Alkan (1976, s.95), çağdaş bilim ve teknolojideki gelişmelerin etkisiyle kurumların yapı ve fonksiyonlarındaki değişimlere paralel olarak eğitim kurumlarında uygulanan mevcut modellerin geçersiz hale geldiğini yıllar önce ifade etmiştir.

Özellikle son dönemde bilgi ve iletişim teknolojilerinin İnternet’e dayalı olarak sürekli gelişimi ve yaygınlaşması temel dönüştürücü unsur olarak karşımıza çıkmaktadır. Dijital göçmenlikten, dijital yerliliğe doğru değişim ve dönüşüm yaşayan toplumumuzda her birey kendi akademik ve sosyal potansiyeline tam olarak ulaşamama riskini fazlasıyla taşımaktadır. Öğrenme ve öğretme sürecinde bilgi ve tecrübenin genç nesillere aktarılmasında üniversitelerin merkezi konumda olduğu ifade edilebilir. Özellikle son dönemde öğreten (öğretme) merkezli yaklaşımlardan, öğrenen (öğrenme) merkezli yaklaşımlara doğru değişen paradigma hayatın her alanına yansımaktadır. Aslında bu dönemde bireyin her şeyin merkezinde olduğu ve sistemin buna göre yapılandığı gözlemlenmektedir. Ancak eğitim paydaşlarının her zamankinden daha fazla işbirliği içinde bulunması gerekliliğine vurgu yapan İnelmen (2004, s.183), son 20 yılda öğretmen merkezli eğitim sisteminin, öğrenen merkezli eğitim sistemine dönüştüğünü ve yeni dönemde bu paradigmanın mentör merkezli eğitim sistemine dönüşeceğini öngörmektedir.

Mentörlük tarih boyunca nesilden nesile sadece açık bilginin (explicit knowledge) transferi ile ilgili bir yaklaşım değil, aynı zamanda bilginin nasıl kullanılacağı ile ilgili temel gelişim yaklaşımlarından biri olmuştur (Rhodes 2004, s.1). Mentörlük bütün paydaşların gelişimine olumlu katkı sağlamakla birlikte, paydaşların arasındaki etkileşimi de kolaylaştırmakta ve iyileştirmektedir (İnelmen, 2004, s.183). Son dönemde gelişen teknolojilere dayalı olarak iş ve sosyal yaşamda ihtiyaç duyulan bilgi ve becerilerin çeşitlenmesi ve beklentilerin yükselmesiyle eğitim kurumlarında yeni arayışları hızlandırmış ve üniversitede alınan geleneksel eğitimin mezuniyet sonrası duruma ne derece cevap verebildiği ile ilgili tartışmalar artmıştır. Bu beklentileri karşılamada ve bireylerin bilgi ve becerilerini kendi belirledikleri hedef ve istekler doğrultusunda geliştirmede tarih boyunca kullanılan mentörlük gelişimini devam ettirmekte ve bu konu üzerine yapılan çalışmalar her geçen gün artmaktadır (Headlam-Wells vd., 2006, s.373). Bu bağlamda klasik mentörlük yaklaşımı yeniden yapılandırılarak elektronik mentörlük (e-mentörlük) olarak örgün eğitim çemberi dışında/yanında yeni fırsat ve kaynaklar sunan bir yaşam boyu öğrenme yaklaşımı olarak görülmektedir. “Bireyin özgün ihtiyaçları ile sınıf ortamında verilen genel bilgiler ne kadar örtüşüyor?”, daha önemlisi “bilgi ihtiyaç duyulan anda elde edilebiliyor mu?” ve benzeri sorgulamalar mentörlüğün önemini anlamamıza yardımcı olabilir.

Eğitim-öğretim sisteminin eksikliklerini gidermeye çalışan eğitim koçluğu öğrencilerin; araştırma ve yaratıcılık yönlerinin geliştirilmesine, öğrenmede aktif hale gelmelerine ve eğitim-öğretimde ezbercilikten kurtulmalarına çalışmaktadır (Gynnild, vd., 2007: 2-3).

Öğrencilerin istedikleri gibi herşeye vakit ayırmaları ve başarılı olabilmeleri için koçun desteğine ihtiyaçları vardır. Koç öğrencinin neden ders çalışmadığıyla ya da neden ders çalışırken sıkıldığıyla ilgilenmez; öğrencinin sıkılmadan ders çalışmasını nelerin sağlayabileceği ve bunu nasıl yapabileceğiyle ilgilenir. Aynı zamanda anne ve babanın da çocuğuna bir koç gibi yaklaşmasını sağlar. Dolayısıyla daha kuvvetli bir iletişimle ebeveyn ve çocuk arasında güçlü bir iletişim ağı kurulur.

Avrupa ülkelerindeki okulların çoğunda “eğitim koçluğu” uygulaması başlatılmıştır. Türkiye’de de bu uygulamanın son yıllarda başladığı gözlenmektedir. Özellikle üniversite ve dil sınavlarına hazırlık aşamasında kaygılara yardımcı olmak için koçun desteğine ihtiyaç duyulmaktadır. Eğitim koçu, mentor, psikolojik danışman ve rehber çoğu zaman birbirlerini tamamlayan ve çoğu zaman eğitim yönetimi yaklaşımları açısından karıştırılan kavramlardır. Rehberlik, kişinin kendini anlaması problemlerini çözmesi, gerçekçi kararlar alması, kapasitelerini geliştirmeleri, çevresine dengeli ve sağlıklı bir uyum yapması ve böylece kendini gerçekleştirme için uzman kişilerce bireye yapılan psikolojik yardımlardır. Psikolojik danışma ise bireyin karar verme ve problem çözme ihtiyaçlarını karşılayarak gelişim ve uyumunu sürdürmesine yardımcı olmak amacıyla bireyle yüzyüze kurulan psikolojik yardım ilişkisidir. Eğitim koçluğu veya mentorluğu, psikolojik danışman ve rehberin (PDR) öğrenci geliştirme tekniklerinden birisidir. Ayrıca PDR uzmanı için eğitim koçluğu veya mentorluğu öğrenci bilgi, beceri ve tutumlarının davranışa dönüştürülmesinde etkin yetkinliklerindedir. Eğitim koçları ve mentorları insanların daha iyi hedefler belirlemesine ve sonra da o hedeflere ulaşmasına yardımcı olmaktadır. Eğitim mentorluğu, bir kişinin kendi erdemlerini kullanarak yeteneklerini geliştirmesine destek olmakta ve daha çok kişilerin kendi içlerinde öz değerlerini yeniden kazanmalarını ve kendilerini disipline sokmalarını sağlamaktadır. Eğitim koçu ise öğrencinin hazırcılıktan kurtulup kendi sorumluluklarını yerine getirmesine ve sorunlarla başa çıkmayı öğrenmesine katkıda bulunmaktadır (www.pdr.org.tr).

Yeni Bir Kavram Dijital Öğrenci Koçluğu

Türk eğitim sisteminde teknolojinin en çok kullandığı alanlar yeni öğrenme ve öğretme yöntemlerinin denenmesi yönünde olduğunu savunan Dağhan ve arkadaşları (2011), bu konu ile ilgili olarak içerisinde bulunduğumuz bilgi ve iletişim çağının bir gereği olarak gittikçe küreselleşen ve buna

entegre olunması gereken günümüz dünyasında yeni nesil öğrencilere hitap edebilmek ve çağa ayak uydurabilmek için yeni öğrenme ve öğretme yöntemleri keşfedilmiş olmasının ve yurtdışında popüler olan yeni alternatif eğitim metotlarının benimsenip adapte edilmesinin gerektiğini vurgulamaktadırlar. (Gencer,2014) Ancak Türkiye’de teknoloji alanıyla ilgili yeterli araştırma ve çalışma yapılmadığı, eğitim sistemine entegre edilme konusunda eksik yönler olduğu ve yapılmış olan çalışmalarda öğretmen ve öğrencilerin teknolojiyi kullanmaya becerilerinin geliştirilmesi gerektiği vurgulanırken (Yaman, 2007), son zamanlarda çoklu ortam teknolojileri, akıllı tahta kullanımı, yapılandırmacı öğrenim yaklaşımları gibi kendi başına proje niteliği taşıyan sistemlerin kullanımının yaygınlaşmakta olduğu, bununla birlikte bu projelerin birleşiminden oluştuğu söylenen FATİH (Fırsatları Artırma Teknolojiyi Kullanma Hareketi) Projesi gibi Türk eğitim sisteminde fırsat eşitliği sağlanması ve ülkenin eğitim alanında gelişmesine yönelik çalışmalar yapıldığı belirtilmektedir (Alkan ve diğer, 2011).

Sonuç olarak dünyada yaşanan hızlı teknolojik değişimler geleneksel sınıf dışında öğrenme ve yaşam boyu eğitim anlayışını zorunlu kılmaktadır. Son yıllarda mentörlük kavramı ile çok sık karşılaşılmaktadır. Ama bu kavram mevcut eğitim sistemimizde yetersiz kalmaktadır. Bireylerin akademik gelişmelerine destek olmak, kariyerlerine yön vermek, yeni ortamlara uyum sağlamalarına destek olmak vb. nedenlerle bir mentör edinilmesi teşvik edilir olmuştur. Bu anlamda bireylerin kariyerlerini daha başarılı kılmak üzere örgün eğitim yanında elektronik Dijital öğrenci koçluğu yenilikçi bir gelişim aracı olarak karşımıza çıkmaktadır.

Formal olan bir öğrenme yaklaşımı olan dijital öğrenci koçluğu sürecinin merkezinde, kullanılan çevrimiçi ve çevirim dışı etkileşim araçları bulunmaktadır. Dijital öğrenci koçluğu sürecinde mentör (öğretmen) ve mentilerin(öğrencilerin) hazırlığı, eşleştirmenin yapılması ile tüm etkileşim sürecinin koordine edilmesi için kullanılan ulusal bir yazılım ve yaklaşımlar bulunmaktadır. Gelişen teknolojilere dayalı olarak; özellikle yer, zaman ve ortam dışında bağımsız olarak dijital öğrenci koçluğu gerçekleştirilmesi olarak karşımıza çıkmaktadır. İnternet e-posta, twitter vb benzeri iletişim araçları ile zaman ve mekan sınırlılığını kaldırdığı için çok tercih edilecek olan bu sistem eğitimde istendik davranışların kazanılması konusunda eğitim sistemimize büyük katkı sağlayacaktır. Dolayısıyla dijital öğrenci koçluğu ile erişilebilirlik sorununu çözümlenmektedir öğrenci sanal ortamda yalnız ve savunmasız kalmamaktadır. Dijital öğrenci koçluğu yüz-yüze eğitimde bulunmayan bazı özellikleri sunmakta, çevrimiçi ortamlarda yürütülen dijital öğrenci koçluğu bireylere erişilebilir olması nedeniyle yeni alternatifler sağlamaktadır. Ancak dijital öğrenci koçluğu programına katılan öğretmenlerin belli bir düzeyde kullanılan teknoloji ile ilgili beceriye sahip olmaları gereklidir. Ayrıca dijital öğrenci koçluğu uygulamalarında etkili stratejiler geliştirilerek, çevrimiçi ortama uygun düzenlemeler yapılması konusunda da çalışmalar yapılması gereklidir.

Günümüzde özellikle Facebook’tan Twitter’a birçok yeni uygulama ile çevrimiçi öğrenme ortamlarının çeşitlendiği ve bunların uygun kullanımı ile ilgili kaygıların arttığı düşünüldüğünde dijital öğrenci koçluğu ile ilgili çalışmaların uzun bir süre araştırmacıları meşgul edecek konulardan biri olacağı söylenebilir. Bu bağlamda dijital öğrenci koçluğu süreci ile ilgili öğretmen, öğrenci ve MEB açısından farklı boyutlarda (dijital öğrenci koçluğu modelleri, kullanılan yazılımlar vb.) çalışmalar yürütülebilir. Türkiye’de yapılandırılmış yüz yüze dijital öğrenci koçluğu çalışmaları kısıtlı bir çevrede kalmayıp gelişmesi gerekir. Gelişen teknolojilere dayalı olarak dijital öğrenci koçluğu uygulamalarının yakın gelecekte yaygınlaşacağı düşünüldüğünde, başarılı dijital öğrenci koçluğu programları gerçekleştirebilmek için bu alanda yapılacak akademik çalışmalar önem kazanacaktır.

KAYNAKÇA

- 1.Alkan, C. (1976). Öğretmen eğitimi. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi, 9 (1), 95-115
- 2.Alkan, T., Bilici, A., Akdur, T.E., Temizhan, O. ve Çiçek, H. (2011). Fırsatları artırma teknolojiyi iyileştirme hareketi (FATİH) Projesi. 5th International Computer & Instructional Technologies Symposium, Fırat Üniversitesi, Elazığ.
- 3.Baker, J. (2000). The ‘classroom flip’: Using web course management tools to become the guide by the side. Paper presented at the 11th international conference on College Teaching and Learning, Jacksonville, FL.

4. Barkley, E. (2010). Student engagement techniques: A handbook for college faculty. San Francisco: Jossey-Bass.
5. Beichner, R. J. (2014). History and evolution of active learning spaces. *New Directions for Teaching and Learning*, 137, 9-16.
6. Bergmann, J. & Sams, A. (2012). *Flip Your Classroom: Reach Every Student in Every Class Every Day*. Publisher: ISTE & ASCD.
7. Bergmann, J., & Sams, A. (2012). *Flip your classroom: Reach every student in every class every day*. Alexandria, VA: International Society for Technology in Education.
8. Clutterbuck, D. (1991). *Everyone needs a mentor*. London: Hyperion Books.
9. Dağhan, G., Kalaycı, E., ve Seferoğlu, S.S. (2011). Milli Eğitim Şularındaki Teknoloji Politikalarının İncelenmesi. XII. Akademik Bilişim Konferans Bildirileri. İnönü Üniversitesi, Malatya.
10. Gannod, G., Burge, J., & Helmick, M. (2008). Using the Inverted Classroom to Teach Software Engineering. International Conference on Software Engineering (ICSE). Leipzig, Germany.
11. Geçer, A. (2013). Harmanlanmış Öğrenme Ortamlarında Öğretim Elemanı-Öğrenci İletişimi. *Educational Sciences: Theory & Practice* 13(1).
12. Gençer, B.G., (2015). Okullarda Ters-Yüz Sınıf Modelinin Uygulanmasına Yönelik Bir Vaka Çalışması (Yüksek Lisans Tezi). Eğitim Bilimleri Enstitüsü Bahçeşehir Üniversitesi . İstanbul
13. Gençer, B.G., Gürbulak, N. ve Adıgüzel, T. (2014). Eğitimde yeni bir süreç: Ters-yüz sınıf sistemi. International Teacher Education Conference (ITEC).
14. Gençer, B.G., Gürbulak, N. ve Adıgüzel, T. (2014). Eğitimde yeni bir süreç: Ters-yüz sınıf sistemi. International Teacher Education Conference (ITEC).
15. Gynnild, V. Vd.(2007). Teaching As Coaching: A Case Study Of Awareness And Learning In Engineering Education, *International Journal Of Science Education*, Vol 29, No 1, s.1-17.
16. Headlam-Wells, J., Grosland, J. ve Craig, J. (2006). Beyond the organization: the design and management of e-mentoring systems. *International Journal of Management*, 26, 372-385
17. <http://www.pdr.org.tr/Erisim> 25.04.2016
18. Hung, H. (2015). Flipping the classroom for English language learners to foster active learning. *Computer Assisted Language Learning*, 28(1), 81-96.
19. Inelmen, E. (2004). E-mentoring: a novel approach in the use of technology in education. 5th Int. Conf. on Information Technology Based Higher Education and Training, İstanbul, 183-186
20. Kuzu, A. ve Kahraman, M. (2010). Hizmet öncesi öğretmen eğitiminde e-mentörlük, International Educational Technology Conference, 26-28 April 2010, Türkiye: İstanbul, Boğaziçi Üniversitesi, s.677-682
21. Kuzu, A., Kahraman, M., & Odabaşı, H. F. (2012). Mentörlükte Yeni Bir Yaklaşım: E-Mentörlük.
22. Kuzu, A., Perchiazzi, M. ve Kahraman, M. (2010). Docebo Yazılımının Öğretmen Eğitiminde E-Mentörlük Modülü Olarak Kullanımı, International Educational Technology Conference, 24-26 September 2010, Türkiye: Konya, Selçuk Üniversitesi, s.734-738
23. Lage, M. J., Platt, G. J., & Treglia, M. (2000). Inverting the classroom: A gateway to creating an inclusive learning environment. *Journal of Economic Education*, 31(1), 30-43.
24. Luecke, R. (2007). *’s Dünyasında Koçlar Ve Mentorlar*, Türkiye ’s Bankası Kültür Yayınları, İstanbul.
25. Miller, A. (2002). *Mentoring students and young people: a handbook of effective practice*. Newyork: Falmer Press.
26. Murray, M. (2001). *Beyond the myths and magic of mentoring*. San Francisco: Jossey-Bass Inc Pub
27. O’Flaherty, J. & Philips, C. (2015). The use of flipped classrooms in higher education: A scoping review. *Internet and Higher Education*, 25, 85-95. Turan, Z. (2015). Ters Yüz Sınıf Yönteminin Değerlendirilmesi Ve Akademik Başarı, Bilişsel Yük Ve Motivasyona Etkisinin İncelenmesi (Doktora Tezi), Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Atatürk Üniversitesi, Erzurum
28. Özbay, Ö. (2008). Koçluk Yaklaşımının Yönetici Üzerine Etkileri Ve Bir Araştırma . Yüksek Lisans Tezi. Pamukkale Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü.
29. Passmore, J. (2007). Coaching And Mentoring- The Role Of Experience And Sector Knowledge, *International Journal Of Evidence Based Coaching And Mentoring*, Special Issue, Summer, s. 10-16.
30. Presler, B.L. vd. (2006). *Mentoring For Service-Delivery Change: A Trainer’ Handbook*, Ipa, USA.
31. Rhodes, J. (2004). *Stand by me: The risks and rewards of mentoring today’s youth*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
32. Roehl, A., Reddy, S., & Shannon, G. (2013). The flipped classroom: an opportunity to engage millennial students through active learning strategies. *Journal of Family and Consumer Sciences*, 2 (105), 44-49.
33. Schrum, L. (2010). Information and communication technology (ICT) in education: current trends and future questions, International Educational Technology Conference, 24-26 September 2010, Türkiye: Konya, Selçuk University
34. Touchton, M. (2015). Flipping the classroom and student performance in advanced statistics: Evidence from a quasi-experiment. *Journal of Political Science Education*, 11(1), 28-44.
35. Tucker, B. (2012). The flipped classroom. Retrieved from [http:// educationnext.org/the- flipped-classroom](http://educationnext.org/the-flipped-classroom)
36. Turan, Z. (2015). Ters Yüz Sınıf Yönteminin Değerlendirilmesi Ve Akademik Başarı, Bilişsel Yük Ve Motivasyona Etkisinin İncelenmesi (Doktora Tezi), Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Atatürk Üniversitesi, Erzurum

37. Turan, Z.ve Göktaş, Y. (2015) Yükseköğretimde Yeni Bir Yaklaşım: Öğrencilerin Ters Yüz Sınıf Yöntemine İlişkin Görüşleri. *Yükseköğretim ve Bilim Dergisi* cilt 5. Sayı 2. Ağustos s.156-164
38. Ünsal, H. (2010). Yeni bir öğrenme yaklaşımı: Harmanlanmış öğrenme. *Milli Eğitim Dergisi*, 185, 130-137.
39. Vaughan, M. (2014). Flipping the learning: An investigation into the use of the flipped classroom model in an introductory teaching course. *Education Research and Perspectives*, 41, 25-41.
40. Verleger, M. A., & Bishop, L. J. (2013). The flipped classroom: A survey of the research. 120th ASEE Conference & Exposition. American Society for Engineering Education, 20-26 June 2013.

Extended Abstract

Current technological developments require educational systems and applications to change. It needs to be emphasized that traditional definitions and approaches of education are insufficient as a result of the increase in variety of on-line learning environments, particularly, due to the increase in the use of Facebook, Twitter and many novel educational applications and the increase in the concerns about the appropriate use of them. The need for meeting individual learner needs and wants through different means and methods has become inevitable. In today's educational approaches, in which learners take precedence over the teacher, and with the influence of information technology, digital student coaching, as a novel concept, has come up in connection to flipped classroom method which is a different type of educational application. Digital learner coaching; based on assumptions and principles, is a face-to-face and on-line education and development technique which is based on scientific studies and supposes to activate learners' learning process, help learners gain and improve skills according to their own developmental properties in virtual and real environments and thus improve their performance. In this study, the impact of digital student coaching on flipped classroom method was discussed. Recently, multimedia technologies Such as the use of intelligent boarding and constructive learning approaches, and the Project of FATİH (Use of Opportunities to Increase Technology) Project, which is said to be a combination of these projects, and to develop equal opportunities in the Turkish education system and to develop the country in the field of education (Alkan et al., 2011). As a result, rapid technological changes in the world necessitate traditional classroom learning and lifelong education. In recent years, the concept of mentoring has been encountered very often. At the heart of the digital student coaching process, which is a formal learning approach, there are online and offline means of interacting. During the digital student coaching process, there are national software and approaches that are used to prepare mentors (mentors) and mentees (learners), coordinate twinning, and coordinate the whole interaction process. Based on developing technologies; Especially in terms of location, time and environment independent digital student coaching. This system, which will be preferred because it removes the limitation of time and space by means of communication tools like internet e-mail, twitter etc., will make a great contribution to our educational system in acquiring the behaviors that are demanded in education. Therefore, the problem of accessibility is solved with the digital student coaching student is not alone and vulnerable in the virtual environment. Digital student coaching offers some features not found in face-to-face instruction, and digital student coaching in online environments provides new alternatives because it is accessible to individuals. However, it is necessary that the teachers who participate in the digital student coaching program have to have skills related to the technology used at a certain level. It is also necessary to develop effective strategies for digital student coaching practices and to make appropriate arrangements for online coaching. It can be said that studies on digital student coaching will be one of the topics that will keep researchers engaged for a long time, especially considering the diversity of online learning environments with many new applications from Facebook to Twitter and the increased concerns about their proper use. In this context, studies can be conducted in different dimensions (digital student coaching models, used software, etc.) in terms of teacher, student and MEB related to digital student coaching process. The face-to-face digital student coaching studies in Turkey are not limited to the study and should be developed. If digital student coaching practices are expected to become more widespread in the near future based on emerging technologies, academic work on this field will become more important in order to achieve successful digital student coaching programs.